

198. ԱՄՄԵՆ ՀԻՆՉ ՏՂԸՄԱՐԹԻՆ ԾԸՆՌՔԵՆ Ա.

Շահօղլի Շահ-Աբբասն ըխշարքես տարն արւ Սաղ ախշարքը նրան ենթարկվում ին, մինակ իրան կնանեքը ենթարկվում չին։ Մին օր Շահ-Աբբասն իրան նազիր-վեզիրավը քլիննաւ ա շուռ կլալ։ Մին հանդն ղրաղավ անց կընալիս եշում ըն, տըննում մին ռանչպար մարթ համ վար ա անում, համ էլ հետը պար կլամ՝ լոք ա տամ, անց կենում ուղվելին էս ղրաղը, մինգյել լոք տամ, անց կենում էն ղրաղը։ Շահ-Աբբասն ասում ա.—Տըննաս էս մարթը հի՛նչ հարստության, հի՛նչ ապրուատի տեր ա, վըեր համ վար ա անում, համ պար կլամ։ Ննզիր-վեզիրն ասում ըն.—Տա իրան հինարը չի, կնգանը հինարն ա։ Շահ-Աբբասը շնորբը փոխած ա իննում։ Էտ մարթին ծեն ա տամ կոշտը, ասում.—Տու հինչ կարողությա՞ն, հինչ ապրուատի, հինչ բա՛խտի տեր ըս, վըեր վար ընելիս էլ ըս պար կլամ։ Էտ մարթն ասում ա.—Հնր կնեզ վըեր լնվ ինի, միշտ էլ ուրախ կինի, տա իմ հինարըս չի, վըեր պար ըմ կլամ, կնգանըս հինարն ա։ Շահ-Աբբասը հըրցընում ա, թա կնեզըտ հինչնվ ա՞ լնվ։ Տա ասում ա.—Վըեր ուրնզլունը վըրտեղա քլիննաւ ըմ տոն, կլամ ա առաջըս, ծեռքես խուրչինը դաստին եր օնում, ճնր ա տիննւմ վըեննեըս լնվաննւմ, դան-

տին հաց շինում, շալ շինում, քշերալն էլ խորշինըս պղղրաստում, ինձ տանում հղն քցում, ինքյն էլ տանը կենում, տանը պենը լոխ անում, ձերձկնունը կյամ ըմ տընսնում ամման հինչը պաղրաստ: Եահ-Աբրասն ասում ա.—Իմ իրեք կնեզլըս քեզ ըմ տըլական, մին խիլլա վընսկե ել հետը, քու կնեզլըս յոր օնեմ: Տա թա պա հունց կինի, վընր իմ կնեզլըս ես տամ ձերձկնուն: Եահ-Աբրասը ուսերին յափնշին եր ա օնում, էտ մարթը արգեն գլնդում ա իրան հետ խոսողը հու վա: Ասում ա.—Դե թաքավընր տու վըս, վընր վընսկեն էլ տասվեչ, հի՞նչ պիտի անեմ, հունցը օզում ըս, ընենց էլ ըրա, մինակ էն կըլխան ես իմ կնգանըս պըկըսոթունն ասեմ, տու էլ քու կնանուցըտ: Եահ-Աբրասն ասում ա.—Իմ կընանուցըս մինին ժընոքը կյող ա, մինը շատ լեզվանի յա, էն մինն էլ հինչ ա՞սեմ, կողի ես Եահ-Աբրասն ըմ, սաղ աշաբըն ինձտեա վախում ա, տա աշկ շի ճպում, աշկը միշտ տուան ա: Ռանչպարն էլ իրան կնգանը պակասությունն ա ասում, կնանեքլը փոխում ըն:

էտ ռանչպարը շահեն կնանեքլը եր ա օնում, տանում իրան տոն: Հղնցը մին կյետ ա պըտահում, էտ լեզվանի կնգանը քցում ա կյետը, էրկուսին եր օնում, պիտում, տրանց հետե ճոկ-ճոկ օթաղեն սարքում, կյող կնգանը օթաղումը ըշկափեն տինում, տալլերքեներավ, ըստըքըններավ լըցնում, հանցու մին ըշկափան կյուղանա, տինի մինումը, էն մինան էլ կյուղանա, տինի էն մինումը, սաղ օրը վախտը տրանավ անցկըցընե: էն մին կնգանը հետե յել սարքած օթաղեն մին տոռնը էրկունն ա շինում, հանցու վընր կոշտը մարթ կյալիս մին տոնավը մտեն, էն մինն վը տոն կյան, ձերան աշկը տընսնավընչ: էտ կնանեքլը հասկանում ըն, վընր տըրա քշտին վընչ մին պեն կարալ շըն անեն, իրար միշի խոսում ըն, վընր իրանց սովորությունը թնրգյ տան:

Մին քանի տարե վընր անց ա կենում, Եահ-Աբրասն ասում ա.—Քյիննական ըմ տընսնում կնանեքլըս հինչ ըն անում: Ննդիր-վեզիրին հետ կյամ ա տընսնում կնանուցը մինը կավընչ, էն էրկուսն էլ թամամ փոխված: Եահ-Աբրասը ռընչպարեն հըրցընում ա, տա ասում ա.—էտ մինը քցալ ըմ կյետը, էս էրկուսին հետե յել ճոկ-ճոկ օթաղեն յըմ սարքալ, թողալ իրանց քյեփին, հինչ օզում ըն, թող անեն: Տրանա ետը տահանք իրանց սովորությունը թողում ըն: Եահ-Աբրասը տրան ասում ա.—Կնանեքլըս ինձ տո տանեմ, եք քու կնեզլըս տար: Ռանչպարը թա տու վըս գլնդում: